பார்வதி வெளியீடு-௧

திருவதிகை
மான்மியம்

க. ராஜமாணிக்கம்

பார்வதி வெளியீடு-௧

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவதிகை

மான்மியம்

பழைய பிரதிக்கிணங்க

பண்ருட்டி

ஸ்ரீ பார்வதி விலாச, அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1940

பதிவு செய்யப்பட்டது] [விலை அணா 4.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவதிகை-வீரட்டானம்.

கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்
    கொடுமைபல செய்தன நானறியேன்
ஏற்றாயடிக் கேயிர வும்பகலும்
    பிரியாது வணங்குவ னெப்பொழுதும்
தோற்றாதென் வயிற்றி னகம்படியே
    குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேனடி யேனதி கைக்கெடில
    வீரட்டா னத்துறை யம்மானே. ௧

அப்பர்—தேவாரம்.

குண்டைக் குறட்பூதங் குழும அனலேந்திக்
கெண்டைப் பிறழ்தெண்ணீர்க் கெடில வடபக்கம்
வண்டு மருள்பாட வளர்பொன் விரிகொன்றை
விண்ட தொடையலான் ஆடும்வீரட் டானத்தே. ௧

திருஞானசம்பந்தர்—தேவாரம்.

தம்மானை யறியாத சாதியா ருளரே
    சடைமேற்கொள்பிறையானை விடைமேற்கொள் விகிர்தன்
கைம்மாவின் உரியானைக் கரிகாட்டில் ஆடல்
    உடையானை விடையானைக் கறைகொண்ட கண்டத்(து)
எம்மான்றன் அடிக்கொண்டென் முடிமேல்வைத் திடுமென்
    ஆசையால் வாழ்கின்ற அறிவிலா நாயேன் [னும்
எம்மானை எறிகெடில வடவீரட் டானத்(து)
    உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல் யானே. ௧

சுந்தரர்—தேவாரம்.

தச்சு விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புரம் உந்தீபற. ௩

திருவாசகம்—திருவுந்தியார்.

பதிப்புரை.

திருவதிகை திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் மடம் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் உத்திரவுபடி திருப்பாதிரிப்புலியூர் இயற்றமிழாசிரியர் ரா. சிவசிதம்பர முதலியார் அவர்களால் சென்ற விஷ-ஞு ஆனி-மீ (1881) முதல் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. அவர் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் மகா வித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் மாணவராவர் ஷை முதலியார் அப்போது திருவதிகை ஷை மடத்திலிருந்த சிவஸ்ரீ சுப்ரமண்ய தேசிகரிடம் சித்தாந்த சாத்திரம் பாடம் கேட்ட மாணவராவார்.

இந் நூலை இப்போது ஷை மடாலயத்திலிருக்கும் ஷை ஆதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ குமாரசாமிதம்பிரான் சுவாமிகள் கட்டளையின்படி பதிப்பிக்கப்பட்டது.

என் அருமை தமக்கையார் வே. ராஜாம்பாள் அம்மாள் விருப்பத்தின்படி இந் நூல் வெளியிடப்பட்டது.

விக்கிரமஞு
வைகாசிமீ 10உ
23—5—1940

ந. ராஜமாணிக்கம்
தலைவர் பார்வதி விலாச பிரஸ்,
பண்ருட்டி.

உ

திருவதிகை
திரிபுர தகன விளக்கம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவதிகை மான்மியம்

முதலாவது

திருவதிகை மகிமைச் சருக்கம்

சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிலே பரசிவமென்றும், வேதாந்த சாத்திரங்களிலே பரப்பிரமமென்றும், சமரச நூல்களிலே பரமென்றும் சொல்லப்படுகின்ற ஏகனாகிய பரமாத்மா எவரோ, அவரே ஆண்டவராகிய நங்கள் சிவபெருமான். அநேகராகிய உயிர்களெல்லாம், அவருக்கு என்றும் அடிமைகளேயாம். சர்வஞானமும், சர்வ வல்லபமும், சர்வ அநுக்கிரகமுமுடைய தலைவராகிய அச்சிவபெருமான் தாம் ஒன்றினும் தாக்கற்று நிற்பவரேயாயினும், அடிமைகளை காக்கும் பொருட்டு அண்டபிண்ட சராசரமாகிய பிரபஞ்சமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்பர். ஆதலால் எவ்விடமும் அவர் சந்நிதியேயாம். ஆயினும் இந்த உண்மை அநுபூதிமான்களாகிய

சிவயோகிகளுக்கும், சிவஞானிகளுக்கும் தெரிவதல்லது ஏனையோர்க்கு விளங்காது. ஆகவே அடிமைகளாகிய ஆன்மகோடிகள் ஆண்டவனையறிந்து வழிபட்டுய்வதும் கூடாதாய்விடும். ஆதலால் இதனைக் கிருபாநிதியாகிய சிவபெருமான் தாமே திருவுளத்திற்கொண்டு யாவரும் தம்மை எளிதிற்கண்டு வழிபட்டுய்யும் பொருட்டுப் பூமியின் கண்ணே எண்ணிறந்த திவ்ய திருத்தலங்களை வைத்தருளி, ஆங்காங்குத்தாமே நித்தியமாய்நின்று, அன்புசெய்யும் அடியார்களுக்கு சாந்தமூர்த்தியா யெழுந்தருளி வந்து அறக்கருணை புரிவதன்றியும், துன்பம்செய்யும் கொடியோர்களுக்கு உக்கிரமூர்த்தியா யெழுந்தருளி வந்து மறக்கருணையும் புரிந்தருளுவர். அப்படிச் சிவபெருமான் உக்கிரமூர்த்தியா யெழுந்தருளிவந்து மறக்கருணை புரிந்த வீரட்டானங்கள் எட்டாம். அவை.

1. திருக்கண்டியூர்.

பிரமனைச் சிரங் கொய்த தலம்.

2. திருக்கோவலூர்.

அந்தகாசுரனைக் கொன்ற தலம்.

3. திருவதிகை.

திரிபுர தகனம்செய்த தலம்.

4. திருப்பறியலூர்.

தக்கன் சிரத்தைத் தடிந்த தலம்.

5. திருவிற்குடி.
சலந்திரனைத் தலையரிந்த தலம்.

6. திருவழுவூர்.
யானையை யுரித்தணிந்த தலம்.

7. திருக்குறுக்கை.
மன்மதனை யெரித்த தலம்.

8. திருக்கடவூர்.
இயமனையுதைத்த தலம்.

[வீர ஸ்தானம்—வீரட்டானம் எனமருவியது.]

இந்த எட்டினுள் மூன்றாவதாகிய திருவதிகை வீரட்டான மென்னும் திவ்ய தலமானது பரத கண்டத்திலே தமிழ்வழங்கு நிலத்திலே தெற்கே சுவேதநதி யென்னும் வெள்ளாற்றையும், வடக்கே பிநாகிநதி யென்னும் பெண்ணையாற்றையும் தனக் கெல்லையாகவுடைய திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே கெடில நதிக்கு வடகரையில் பண்ருட்டிக்கு கிழக்கில் 1-மைலி லுள்ளது. இது பஞ்சக்குரோச விஸ்தீரண முள்ள நகரமாம். (குரோசம்—இரண்டரைக் கடிகை தூரம்.) (இரண்டரைக் கடிகை—இரண்டு மைல்.)

இது எல்லாத் தலங்களினும் அதிகம் ஆதலால் திரு அதிகை எனப்பெயர்பெற்றது. அன்றியும் ஆதி காலத்திலே உண்டாக்கப்படுதலால் ஆதிபுரியென்றும்,

அரியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியினுல் உண்டாக்கப் பட்டதனுல் அரிநகரமென்றும், நகரமாவதற்குமுன் சரக்கொன்றைக் காடாயிருந்தமையால் கொன்றை வனக்ஷேத்திரமென்றும் இதற்குப்பெயர். இந்த தலத்தில் அரி, அயன் முதலிய தேவர்களும், திரிபுராதியரும், கருடனும், தருமன், முதலிய பாண்டவர்களும் இன்னும் அநேகரும் சிவபிரானைப் பூசித்துத்தவஞ் செய்து பேறு பெற்றிருக்கின்றனர்.

திருஞான சம்மந்த சுவாமிகள் இத்தலத்திற் கெழுந்தருளிக் "குண்டைக்குறட்பூதம்" என்னும் திருப்பதிகம் அருளிச்செய்தகாலத்தில் சிவபெருமான் சிவலிங்கத்திற்றோன்றி நடனதரிசனந் தந்தருளினர்.

சமண்மதம் புகுந்திருந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைச் சிவபிரான் சூலைநோய் விடுத்து அடிமை கொண்டதும், அவர் அந்நோய் நீங்கும் பொருட்டு "கூற்றுயின" என்னும் ஆதிதேவாரம் அருளிச்செய்யப்பெற்றதும், அந்நாவரசு நெடுநாளமர்ந்திருந்து வாய்த் தொண்டோடு கைத்தொண்டாகிய உழவாரத் திருப்பணி செய்யப்பெற்றதும் இத்தலமே யாம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தலயாத்திரைக் கெழுந்தருளியபோது "இது திருநாவுக்கரசு சுவாமி

கள் தமது திருக்கரம் வருந்திச்செய்த உழவாரத் திருத்தொண்டை ஏற்ற தலமாதலால் இதனை மிதிக்க அஞ்சுகின்றேன்" என்று நினைந்து சித்தவட மடத்தில் இராத்தங்கி நித்திரை செய்தனர். அப்போது இத் தலத்திலமர்ந்தருளிய வீரட்டேசுரர் ஒரு விருத்தப் பிராமணராகிச் சென்றுஇருமுறை அவர்சிரசின்மேலே தமது திருவடிகளை நீட்ட, சுந்தரமூர்த்தி இங்கேஎன்னைப் பலமுறை மிதித்த நீர்யார்? என்று கேட்டார். உடனே சிவபெருமான் "என்னை நீ அறியாயோ" என்று சொல்லி மறைந்தருள, சுந்தரமூர்த்தி தம்மை மிதித்தவர் கடவுளே யென்றுணர்ந்து "ஓஒ தமியேன் ஆண்டவனையறியாது என்ன் செய்தேன்" என்று சொல்லி வீரட்டேசுரர் மேல் "தம்மானையறியாத சாதியாருளரே" என்னும் திருப்பதிகம் பாடினர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் தமக்கையாராகிய திலகவதியார் இந்தத் தலத்திலே சிவபிரான் கோயிலில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், பூக்கொய்து கொண்டுவந்து திருப்பள்ளித்தாமம் புனைந்து கொடுத்தல் முதலிய சிவபுண்ணியங்களை நெடுநாட் செய்துகொண்டிருந்து சிவகதியடைந்தார்.

இன்னும் இத்தலத்திலே தொண்டு செய்து பேறுபெற்றவர்களை எல்லாம் எடுத்துச்சொல்ல வென்றால் ஆதிசேடனாலும் முடியாது.

இந்தத் தலத்தின் தொன்மையைக்குறித்து ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள்,

“எண்ணுடைமூவரிராக்கதர்களெரி பிழைத்துக்
கண்ணுதலெந்தை கடைத்தலைமுனின்றதற்பி
னெண்ணிலியிந்திரரெத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசைமால்பலர்மாண்டனர் காண்டோணோக்கம்,,

—திருவாசகம்.

திருமூலதேவர்—திருமந்திரம்.

“அப்புரமேய்தமை யாரறிவாரே,, எனவும் கூறி யிருக்கின்றனர். நித்தியர்களாகிய நாதர்களே இங்ஙனம் கூறியிருப்பாராயின், அற்ப ஆயுளும் அதிற் பலநோய் களும் முக்குணவாசத்தால் முறைபிறழும் சிற்றறிவு முடைய மனிதர்களோ! இத்தலத்தின் மூலங் கண் டறிந்து சொல்லவல்லவர்?

புராதன தலங்கள் ஒவ்வொன்றின் மூலமும் இப்படியே அறிதற்கருமையாக விருக்கும். இந்த உண்மையறியமாட்டாதார் சிலர் நூதனசமயிகள் சிற் சிலர் இக்காலத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் சிற்றாலயங் களைப்போல் எண்ணி புராதனமாகிய நங்கள் முக்கிய

தலங்கள் ஒவ்வொன்றைக்குறித்தும் "இது எந்தக் காலத்திலுண்டானது? யாவராலுண்டானது? அப்படி உண்டானதற்குக் காரணம்யாது?" என்று விசாரிக்க வருவர். அவர்க்கு யாங்கூறும் மறுமாற்ற மென்னிருக்கின்றது?

எப்போது பூமியும், பூமியின்மனுக்களும், மனுக்களுக்கு விஸ்வசமும் தோன்றினவோ! அப்போதே தலங்களும், தலங்களில் அன்பர்களும், அன்பர்களுக்கு அருளுதலும் உண்டாயிருக்குமென்றறிக.

தானதருமங்களும், பூசை தியானம் யோகம் ஆகிய இவைகள் எவ்விடத்துச் செய்யினும் பலன்தருமாகிலும், எல்லாத்தலங்களினும் அதிகமாகிய இந்தத் திருவதிகையிற் செய்யின் ஒன்று அனந்தமாகிப் பெரும்பலன் உடனே தருமென்பது சத்தியம.

இத்தலத்தில் சிவாலயத் திருப்பணி, திருவிழா, திருநந்தவனம், திருவிளக்கிடல் முதலிய சிவபுண்ணியங்களை இடையறுப் பேரன்போடுசெய்துவரும் புண்ணியவான்கள் அடையும் நித்தியானந்த முத்திப்பயனை அளவிட்டுச் சொல்ல வல்லவர்யாவர் ஆது அவர்களுக்கும், சிவபிரானுக்குமே தெரியும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்

இரண்டாவது

வீரட்டான லிங்கோற்பவச் சருக்கம்

இந்தத் திருவதிகை யென்னும் மகாபெரிய தலத்திலே வீரட்டானேசுரராகிய சிவலிங்கப்பெருமான் திரிபுரசுந்தரியென்னும் தேவியாருடனும், விநாயகக்கடவுள், சுப்பிரமணியக் கடவுள், வைரவக் கடவுள், சண்டிகேசுரர் என்னும் மைந்தர்களுடனும், மற்றும் பரிவார தேவர்களும் சூழ வீற்றிருந்து அன்பர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்துவருவர்.

அவர் ஆதியிலே இவ்விடத்து முளைத்தெழுந்ததற்குக்காரணம் யாதெனில்?

பூர்வம் தேவர்களையும் அசுரர்களையும் சேனைகளாகக் கூட்டிப்போய் திருப்பாற்கடல் கடைந்து அமிர்தந்திரட்டிய கபடநாடக சூத்ரதாரியாகிய திருமாலானவர் அசுரரை வஞ்சித்துத் தேவர்களுக்கு அமிர்தங்கொடுக்கும் நிமித்தம் மோகினிரூபம்கொண்டாரென்பது பிரசித்தியல்லவா? அந்த அரிமோகினி, தேவர்களுக்கு அமிர்தம் பகிர்ந்தளித்துவிட்டு ஆனந்த

பரவசையாய் உல்லாசத்தோடு உலாவித் திரிகையில் இந்தக் கொன்றைவனத்தைக் குறுகினர். அப்போது ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானும் யதேச்சையாய் அவ்வனத்தைச்சார்ந்து, ஆங்குத் தண்ணிழல்கொண்டு தழைததோங்கியிருந்த காட்டாத்தி விருக்ஷத்தினிழ லிற் றனித்திருந்த மோகினியைக் கண்டு, தாம் அவள் மேல் மோகம் கொண்டவர்போல நடித்துக் காட்டி, "பெண்ணே நாம் முன்னொரு காலத்தில் தாருகா வனத்து ரிஷிகளின் மமதையை அடக்கும்பொருட் டுப் பிக்ஷாடன ரூபங்கொண்டுவந்தோம். அப்போது நீயும் இவ்வடிவத்தோடு வந்து நமது திருமேனியின் அதிமோகன சவுந்தரியத்தைக்கண்டு மயங்கி நம்மைத் தழுவவேண்டுமெனக் காதல்கொண்டாய் ஆதலால் அக் காதலை இப்போது தணிவிக்கிறோம்" என்று சொல்லி, பூமிபாலனத்துக்காகச் சாத்தனைத் தரும்பொருட்டு அம்மோகினியைக் கூடினர்.

அப்போது அக்கினி சொரூபராகிய சிவபெரு மானுடைய திருமேனியின் வெம்மை சகிக்கமாட்டா மல் மோகினியின் சரீரமெங்கும் வியர்த்து, அந்த வியர்வை நீரெல்லாந் திரண்டு ஓர் நதியாய்ப் பெரு கிற்று. அதுவே கெடில நதியாம். உடனே சாத்த னுகிய ஐயனர் தோன்றினர். அரியாகிய மோகினி க்கும் அரனுகிய ஸ்ரீ கண்டருக்கும் பிறந்தமையால் அவருக்கு அரிஹரபுத்திரரென்று பெயராயிற்று. அந்த அரிஹர புத்திரருக்கு க்ஷேத்திரபால அதிகாரமும்,

மற்றும் வேண்டிய வரங்களுங் கொடுத்து விட்டுச் சிவபிரான் மறைந்தருளினார்.

நாயகன் மறைந்துபோகவேநாயகியாகிய அரிமோகினி அதிகவருத்தமுற்று, "எடுத்தவுடலுக்கியைந்தகுணம்மாறாது" என்பதனால்சிறிது நேரம்பேதைமையால் பிரலாபித்து, அப்பால் மையலால் மயங்கிய மதிமயக்கம் ஒருவாறு தெளிந்து, விஷ்ணுவாகிய தன் சுவரூபத்தைக் கொள்ளும்படி முயன்று பார்த்தும் முடியாமையால் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினாள்.

அரிமோகினி தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன் எழுந்து விதிப்படி கெடில நதியில் ஸ்நானம்பண்ணி, விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய சிவ சின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, சிவபூசையும், திருஐந்தெழுத்து ஜெபமும் செய்துமுடித்து, அப்பால் தெற்பாசனத்தி லிருந்துகொண்டு பஞ்சேந்திரிய மடக்கி ஏகாக்கிர சித்தத்தோடு சிவயோக சமாதி நிஷ்டை கூடுவள், இப்படியாக ஒரு வருஷகாலம் பத்தி வயிராக்கியத்தோடு அருந்தவஞ் செய்து வந்தாள்.

சர்வ வியாபியாகிய சிவபெருமான் இதனையுணர்ந்து தமது சத்தியின் அமிசராகிய விஷ்ணு மோகினிக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு வருஷாந்திய மாகிய தவ முடிவில் பூமியதிர்ந்து படீரென்று வெடிக்க அதன் வழியாய்ச் சத்த பாதலத்தையும் ஊடுருவிக்

கொண்டு தேஜோமய ஸ்தம்பாகார சுயம்பு * லிங்க சொரூபியாய்த் தோன்றி விளங்கினார். அப்போது அமிர்த பானம் பண்ணி அகங்களித்திருந்த தேவர்களெல்லாம் புஷ்ப வருஷம் பொழிந்தார்கள்.

தவநிஷ்டை கூடியிருந்த அரிமோகினி திடுக்கிட்டெழுந்து விழித்துப்பார்க்கையில் தனக்கு முன் என்றுங்காணப்படாத சிவலிங்கப் பெருமான் அப்போது அதியற்புதப் பேரொளிப் பிழம்பாயெழுந்து விளங்குதலைக் கண்டு பேரானந்த சாகரத்தில் மூழ்கிச் சற்றுநேரம் ஒன்றுந் தோற்றாமல் பரவசப் பட்டு நின்றாள். இதுவே வீரட்டானேசுர லிங்கோற்பவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

---

* லிங்-என்பது சிவம், கம்-என்பது சொரூபம் ஆதலால் லிங்கம் என்பது சிவசொரூப மெனவறிக.

சிவசொரூபமாகிய லிங்காகாரம் ஸ்ரீ பிரணவ பஞ்சாக்ஷரவடிவமாம். எங்ஙனமெனின் ஓங்காரம் அடிப் பீடம், அகாரம் நடுக்கண்டம், உகாரம் மேற்பீடம். மகாரம் மேற்பீடத்தினுள்ள வட்டம், விந்துலிங்கவட்டம், நாதம் லிங்கம், இதுவாசகமந்திரமாகிய கற்பித வடிவம் அடிப்பீடம் கிரியா சத்தி, நடுக்கண்டம் ஞானசத்தி, மேற்பீடம் இச்சாசத்தி மேற்பீடத்தினுள்வட்டம் ஆதிசத்தி, லிங்கவட்டம் பராசத்தி லிங்கம் சிவம். இதுவாச்சிய மந்திரமாகிய உண்மைவடிவம் இதன் உள்ளீடாகிய உண்மைகளை யெல்லாங் குருமுகமாய் விசாரித்துணர்க. இந்த உண்மையறியாதார் சிவலிங்கத்தை வேறுவிதமாகக் கூறுவர்.

சிவமயம்

மூன்றுவது

கேடிலநாதி மகிமைச் சருக்கம்

சிவபெருமான் அரிமோகினிக்கு அருள்செய்ய வேண்டி அச்சிவலிங்கத்தினின்னும் காளகண்டமும், திரிநேத்திரமும், சதுர்ப்புஜமுமாக அதி சுந்தர அற்புதத்திருவுருவா யெழுந்தருளிவந்து "பெண்ணே! உனது தவநிலைமைகண்டு மனமகிழ்ந்தோம். நீயாது காரணமாகத் தவஞ்செய்கின்றாய்? உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது? கேள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர் அதுகேட்டு அரிமோகினி பேரானந்தங்கொண்டு, உள்ளம் நெக்குருக உரோமஞ் சிலிர்ப்பச், கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச், சிவபெருமான் திருவடிகளில் பலமுறை பணிந்தெழுந்து நின்று, நாத்தழும்பப் பலவாறு துதிசெய்து, "சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பேதமை நிறைந்த இப்பெண்ணுருவம் நீங்கிப் பழயபடியே விஷ்ணுவாகிய என் சுவயரூபத்தை நான் அடையும்படிக்கு அநுக்கிரகம் செய்ய வேண்டும்" என்று சொல்லி மீண்டும் நமஸ்கரித்தாள்.

அப்படி நமஸ்கரித்த விஷ்ணுமோகினியை எம்பெருமான் தமது திருக்கரத்தால் எடுத் தணைத்து

உச்சிமோந்து, "நமது சத்திவடிவாகிய பெண்ணே! உன்னாலாகாத தொன்றுளதோ! ஆயினும் நம்மை பெருமைப்படுத்த வேண்டி யிப்படிச் சொல்கின்றாய் அப்படியே உன் சுவய ரூபத்தை நீயடையக் கடவாய்" என்று கிருபையினால் மோகினியின் சரீரத்தைத் தட விக்கொடுத்தார். உடனே விஷ்ணுவானவர் மோகினி ரூபம் நீங்கிச் சங்குசக்கராயுத பாணியாய் நீலமேக நெடியோனாய் நின்றார்.

சுவயரூபம் பெற்று நின்ற திருமாலை நோக்கி கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான், "இன்னும் உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேளும்" என்றருள, திருமால் மீண்டும் வணங்கிக் "கிருபாநிதியாகிய எங்களிறை வனே! தேவரீர் என்பொருட்டெழுந்து விளங்கும் இந்தச் சிவலிங்க வடிவத்தில் எப்போதும் சாநித்திய மாய் நின்று அன்பர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும்; உமதுகலப்பினால் என்சரீரத் தின் வியர்வை வடிவாய் உண்டான இந்தக்கெடிலநதி என்றும் வற்றாவளத்ததாய் வழங்கவேண்டும்; அதில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்வோர் இகபர இஷ்ட காமி யார்த்த சித்திகளை யெல்லாம் அடையவேண்டும்" என வேண்டிக்கொள்ள, சிவபிரான் கருணைகூர்ந்து "அப் படியே தந்தருளினோம். நீரும்நம்மை விட்டுப் பிரியாது இத்தலத்தில் வசித்திரும்" என்றுசொல்லி யாவரும்

காணத் தேஜோமயமாய் மகா லிங்கத்தில் அந்தர்க்கத மாயினர்.

ஆதலால் அரிஹரசம்பந்த முடைய வியர்வையி லெழுந்த நதியாகிய இந்தக் கெடிலநதியில் விதிப்படி மூழ்கி, வீரட்டானேசுரராகிய சிவபெருமானைத் தரி சித்துப் பூசிக்கப் பெற்றோர் யாரோ அவர்கள் இகபர சவுபாக்கியங்களை யினிதுபெற்று நெடுநாள் வாழ்ந் திருந்து இறுதியில் சிவகதியடைவர் என்பது நிச்சயம்.

இந்தக் கெடிலநதியும் கங்காநதியும சமம். எங் ஙனமெனில், கெடிலநதி சத்திசிவ சொரூபர்களாகிய அரிஹர சம்பந்த வியர்வையால் எழுந்தது. அரி சத்தி சொரூபர் என்பது "அரியலாற்றேவி யில்லை ஐயனை யாறனார்க்கே என்னும் தேவாரத்தாலறிக" அன்றியும அரன் என்பதில் அன் ஈறு ஆண்பால் குறிப்பதும், அரி என்பதில் இகர ஈறு பெண்பால் குறிப்பதும் இக்காலத்துச் சிறுவரும் அறிவர். அது நிற்க.

கங்கையோவெனில், அதுவும் உமாதேவியார் சிவபிரான் திருக்கண் புதைத்த காலத்தில் நெற்றிக் கண் வெம்மை தாக்கி உமாதேவியார் திருக்கரத் தெழுந்த வியர்வை நீரேயாம். ஆகலின் இரண்டிற்கும் வேற்றுமை இல்லை. ஆனல் அது வட திசைக் கங்கை இது தென் திசைக் கங்கை. இக்கருத்துப்பற்றி யன்றோ திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் தேவாரத்தில்.

அங்கையி லனலெரி யேந்தி யாரெனும்
மங்கையைச சடையிடை மணப்பர் மால்வரை
சங்கையப்பாக முமையப்பர் தென்றிசைக்
கெங்கையதெனப் படுங்கெடில வாணரே. எனவும்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணத்தில் "தென்றிசையிற் கங்கையெனுந் திருக்கெடிலந் திளைத்தாடி" எனவும் அருளிச்செய் திருக்கின்றனர்.

தென்றிசைக் கங்கையாகிய இந்தத்திருக்கெடில நதி சிவசக்தி வடிவம், அதிலே வருஷப்பிறப்பு, மாசப்பிறப்பு, உத்தராயணம், தக்ஷணாயனம், விதிபாத யோகம், அமாவாசை, பூர்ணை, ஏகாதசி, அஷ்டமி, சஷ்டி, சதுர்த்தி, சூர்ய, சந்திர கிரகணகாலம், பிரதோஷகாலம், * அர்த்தோதய, மகோதய புண்ணிய காலம் இவைகளில் ஸ்நானஞ் செய்தல் மகாவிசேஷம். வைசாகமீ பௌரணையில் ஸ்நானஞ் செய்தல் அதனினும் பெரும் புண்ணியம். ஐப்பசிமீ கந்தர் சஷ்டியில் ஸ்நானம் செய்த சுமங்கலிகள் புத்திரப்பேறடைவர்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

---

* அர்த்தோதயமாவது வைசாகமாசத்தில் ஆதிவாரமும் அமாவாசை திதியும், திருவோணநக்ஷத்திரமும், விதிப்பாதயோக அந்தமும் கூடிவருகிற அருணோதயகாலம்.

மகோதயமாவது ஷை மாசத்தில் சோமவாரத்திலே மேற்கூறியவைகளெல்லாங் கூடிவரும் அருணோதயகாலம்.

உ

சிவமயம்

நான்காவது

திருவிழாச் சருக்கம்.

மோகினிரூபம் நீங்கிய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் சிவபிரான் சிவலிங்கத்திற் பிரவேசித்தபின் அவருக்கு ஆலயம் நிருமிக்கவேண்டி, விசுவகர்மாவைக்கொண்டு சிற்பசாஸ்திர விதிப்படிக்கு செற்பக்கிரகம், அந்தராளம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டப முதலியவற்றோடுங் கூடிய திருக்கோயிலும், திருமாளிகைகளும், யாகசாலைகளும், திருமதில்களும் திருக்கோபுரங்களும், பிறவும் சமைப்பித்து, அதைச்சூழப் பஞ்சக்குரோச விஸ்தீரணத்தில் சிவத்துவஜர்களும், ஏனைநான்கு வருணத்தோர்களும், அனுலோம பிரதிலோமர்களும், பிறரும் வசிக்கும்படியாகச் சகலவளப்பங்களோடு கூடி எழுநூறு வீதிகளடங்கிய நகரமும், அதற்குஇடையிடையே பூந்தடங்களும், பூஞ்சோலைகளும், சாலைகளும், பிறவும்உண்டாக்குவித்து, அந்நகரத்தில் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திலே ஆதிசைவர் முதலிய யாவரையும் மங்களகரமாய் வாழ்ந்திருக்கும்படியாகக் குடிபுகுவித்தார்.

உலகரக்ஷகராகிய திருமால் உயிர்களின் மேல் வைத்த பெருங்கருணையால் உலகத்தோர்க்குச் சிவ புண்ணியங்களைச் செய்துகாட்ட விரும்பி, திருக்கோயி லில்வேண்டிய அங்கங்களையெல்லாம் குறைவற அமைப் பித்து, மூலலிங்கத்திற்கும், தேவியார், விநாயகக்கட வுள், சுப்பிரமணியக்கடவுள் முதலியோர்க்கும், பரிவார தேவர்களுக்கும் வேதசிவாகம விதிப்படிக்குக் கும்பா பிஷேகமும் செய்வித்தார்.

அப்பால் சிவபிரான் வீதிக்கெழுந்தருளி வந்து யாவருக்கும் காக்ஷிகொடுத்துச் சிவபுண்ணியங்களை முதிர்விப்பதற்கேதுவாகிய மகோற்சவம் செய்விக்க விரும்பி, திருக்கோயிலையும், திருநகரத்தையும், அலங் கிருதம் செய்வித்து, வைகாசிமீ பூர்வபக்ஷத்தில் பூச நக்ஷத்திரத்திலே மகா வைபவத்துடனே, காமிகாகம விதிப்படி துஜாரோகணம் செய்வித்தார்.

மகோற்சவ தெரிசனம் செய்யும் பொருட்டு சுவர்க்க மத்திய பாதாலமாகிய மூவுலகத்தாரும் திருவ திகையில் வந்து கூடினார்கள். அன்று முதல் எழுநாளும் காலை மாலை இரண்டுவேளையினும், வீரட்டேசுர உற் சவ நாயகரையும், திரிபுர சுந்தரியாகிய தேவியாரையும் விநாயகக்கடவுள், சுப்பிரமணியக் கடவுள், சண்டிகேசர் களையும், சுவர்ன விமானங்களிலும், வாகனாதி களி லும், சர்வ அலங்காரத்துடனேயும் எழுந்தருளப் பண்ணி, முரசு, பேரிகை, முதலான வாத்தியங்களும், தேவதுந்துமிகளும், முழங்க, ரிஷபக்கொடி முதலிய

கொடிகளும், சந்திரவட்டக் குடைகளும், சுருட்டி மகர தோரண முதலிய விருதுகளும், அணியணியாக முன்செல்ல, ஆலவட்டங்களும், வெண்சாமரைகளும் இருபுறமும் மாறிமாறி வீச, இந்திராதி தேவர்கள் இருமருங்கினும் இறைஞ்சி நின்று ஏத்தெடுப்ப, தும்புரு, நாரதர் வீணைவாசிக்க கருடகாந்தருவ சித்த வித்தியாதராதிகள் புடைசூழ்ந்து இன்னிசையாழ் முதலிய வாசித்துவர, முனிவர்கணங்கள் வாழ்த்தெடுப்ப, வேத பாரகர் சதுர்வேதங்களையும் பாராயணஞ் செய்துவர பக்தர் குழாங்கள் பணிந்து நின்று அரகரவென ஆரவாரித்துப் போற்ற, இத்யாதி சகலவைபவத்துடனேயும் பஞ்சமூர்த்திகளையும் திருவீதி உற்சவஞ் செய்வித்து, எட்டாநாள் சுவாதி நக்ஷத்திரத்தில் மகா இரதோற்சவமும் செய்வித்தார்.

விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் தமது சக்கராயுதத்தினால் தாமேயுண்டாக்கிய தாகிய சக்கர தீர்த்தத்தில் ஒன்பதாநாளாகிய விசாகநக்ஷத்திர பௌர்ணமையில் தீர்த்த வாரியுற்சவஞ் செய்வித்து, அன்றிரவில் ஆலயத்தில் எங்கும் திருவிளக்குகள் விசேஷமாக ஏற்றுவித்து, மூலவராகிய சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு விசேஷமாக அபிஷேக திரவியங்களைக்கொண்டு மகா அபிஷேகமும், அப்படியே மகா நைவேத்திய தூபதீபாராதனைகளும் செய்வித்து, திருமால் தரிசித்துப் போற்றி நிற்கையில், சிவபிரான் அந்த வீரட்டானேசுர மகாலிங்கத்தினின்றும்

திரிபுராம்பிகை சமேதராய் ரிஷபவாகனத்தி லெழுந்தருளிவந்து காக்ஷி கொடுத்து "அன்பர்களிற்சிறந்த விஷ்ணுவே! நீர் செய்த திருவிழாவின் சம்பிரமத்தைக் கண்டு மகா சந்துஷ்டியடைந்தோம். இனி ஆண்டுதோறும் இப்படியே நமக்குத் திருவிழாச் செய்விப்பவர்கள் எவர்களேயாயினும் அவர்களுக்குச் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களும், மற்றும் வேண்டிய வரங்களும் கொடுத்தருள்வோம். நீர்இந்ததலத்தில் உமதுபெயரால் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை, செய்வித்து அதனைநீர் உம்முடைய கரத்தினாற் பூசியும்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சுவாமி மூலலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர்.

திருமாலானவர் அதுகேட்டுப் பேரானந்தங் கொண்டு பத்தாம் நாளுற்சவமும், அவரோகணமும் செய்து முடித்து அப்படியே ஒரு சிவலிங்கம் நிறுவி பூசித்திருந்தார்.

அந்த விஷ்ணுலிங்கத்தைப் பூசித்தோர் பிரபல பெரும் பாக்கியங்களெல்லாம் அடைந்திருந்து கடைசியில் சிவகதியுமடைகுவர்.

வீரட்டானேசுரருக்கு ஆதியில் விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் செய்வித்தபிரகாரமே அப்பால் ஆண்டுதோறும் தேவர்களும், அரசர்களும், அன்பர்களும் உற்சவம் செய்து வருகின்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்

ஐந்தாவது

பிரம லிங்கச் சருக்கம்

பூர்வம் பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் தாம் தாம் பெரியரென்று ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுப் பெரும்போர் புரிகையில், சிவபிரான் அவ்விருவர்க்கும் மத்தியிலே சோதி வடிவாய் அண்டாண்டங்களையும் ஊடுருவிக்கொண்டு வளர்ந்து நிற்க, அப்போது "இந்த சோதியின் அடி முடிகள் இரண்டில் ஒன்றைக்கண்டு வந்தவர் யாரோ! அவர்தாம் பெரியவர்" என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு உண்டாக, அதுகேட்டுப் பிரமதேவர் "நான் முடி கண்டு வருகிறேன்" என்று அன்னப் பரவை வடிவங்கொண்டு, மேல்நோக்கி நெடுங் காலம் பறந்துசென்றும் முடிகாணக் கூடாமையால் வருந்தி நிற்க, அப்போது அம் முடியினின்று இறங்கி வருகின்ற ஓர் தாழம் பூவைக்கண்டு அதனைத் தான் முடிகண்டு வந்ததாகச் சாட்சி சொல்லும்படி உடன் படுத்திக்கொண்டு வந்து தேவர்கள் நெருங்கிய சிவசந் நிதானத்தில் "நான் இந்த சோதியின் முடிகண்டு வந்தேன்" என்று பொய் சொன்னார். என்பதும், அதற்கு அப்படி சோதிமயமாய் வளர்ந்து நின்ற சிவ பிரான் சினந்து, பிரம்மாவை நோக்கி "ஏ பிரம்மாவே

உமக்கு உலகத்தில் ஆலயமும், பூசனையும் இல்லாமற் போக" என்று சாபம் கொடுத்து மறைந்து போனார் என்பதும் உலகப் பிரசித்தியான வசனமல்லவா? அப்படிச் சிவ அபராதம் செய்த பிரமதேவர்க்கு அறிவு வந்தது "ஓகோ! என்னகாரியம் செய்து விட்டோம், எது வந்தாலும் தப்பித்துக்கொள்ளலாம். சிவ அபராதத்துக்குத் தப்பக்கூடாதே, சிவ சந்நிதியிற் பொய் கூறிய இந்தப் பெருங்குற்றத்தை எப்படித் தீர்த்துக் கொள்ளப் போகிறோம்" என்று நடுநடுங்கி மனம்வாடி நிற்கையில் "பிரம்மாவே நீர் அஞ்சவேண்டாம், பூமியிலே எல்லாத் தலங்களினும் அதிகமான அதிகாபுரி என்னும் மகா திருக்கோயில் இருக்கின்றதல்லவா? நீர் அங்கேபோய் நும்பெயரால் ஒரு சிவலிங்கம் உண்டாக்கி பூசை செய்வீராயின், நீர் சிவ சந்நிதியிற் கூறிய பொய்யினால் வருங்குற்றம் தீர்ந்து போம்; அப்படியே செய்யும்" என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அது கேட்டுப் பிரமதேவர் மனோதிடங்கொண்டு, உடனே அதிகாபுரியை அடைந்து, அங்குள்ள சக்கரதீர்த்தத்திலே ஸ்நானம பண்ணி, நித்திய நியமங்களைமுடித்துக் கொண்டு, திரு வீரட்டானேசுரரையும், திரிபுர சுந்தரியாரையும் தெரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு, அவர்கள் சந்நிதிகளுக்குக் கிழக்கே ஓர் ஆலயம் உண்டாக்கி, அதில் தன்பெயரால் ஒரு சிவலிங்கம் எழுந்தருளச் செய்வித்து, வேதாகமவிதிப் படியே அதனைச் சிலநாள்

பூசித்துவந்து, தைபூசத்தில் சுவாமிக்கு மஹோற்சவமும் செய்வித்தார்.

உற்சவமுடில் சிவபிரான் பிரமதேவருக்கு, சோதிரூபமாகத் தெரிசனந்தந்து "பிரம்மாவே நீர் செய்தது பெருங்குற்றமே ஆகிலும், உடனே அதற்குப் பயந்துவந்து இந்த அதிகாபுரி ஆலயத்தில் நம்மைப் பூசிக்கப்பெற்றமையால் அக்குற்றம் நீங்கிப்போயிற்று. இனி நீர் உம்முடைய சத்தியலோகம் போய் வாழ்ந்திரும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்து போயினர். பிரமதேவரும் சுவாமியைத் துதித்தேத்தி வணங்கி உற்சவத்தை முற்றுவித்துத் தமது லோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்.

பிரமதேவரால் பூசிக்கப்பெற்ற அந்தப் பரமேச்சுரரைத் தெரிசித்தோர் பாவம் முதலிய குற்றங்கள் நீங்கி ஆயுராரோக்கியம் பெறுகுவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

ஆறுவது

திரிபுராதிகள் அரசாட்சிச் சருக்கம்

முன்னொரு கற்பத்திலே, பவுத்தமனு வந்தரத்திலே, காசிபர் வமிசத்திலே தோன்றிய வலாசுரன் சந்ததியார் தாரகாக்ஷன், மகராட்சன், வித்துன்மாலி என்னும் அசுரர்கள் மூவர் இருந்தார்கள். அவர்கள் முன்னொருதரம் தேவர்களோடு யுத்தஞ்செய்து தோற்று அவமானமடைந்தவர்களாகையால் இனித் தேவர்களை எவ்விதத்தினாலாயினும் வென்று அடக்கி நமக்கு அடிமைபபடுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் வைராக்கியத்துடனே தங்கள் குலகுருவாகிய சுக்கிரபகவானை யடைந்து, அவர்பாதங்களிற் பணிந்தெழுந்து நின்று அவரிடத்தில் தாங்கள் தேவர்களால் பட்ட அவமானத்தையும், தங்கள் கோரிக்கையையும் சொல்லி முறையிட்டார்கள். சுக்கிரபகவான் அவர்கள்மேல் கிருபைகூர்ந்து "பிள்ளைகாள்! நீங்கள் உங்கள் புசபல பராக்கிரமத்தினாலே தேவர்களை வெல்லலாமென்றெதிர்த்து இபபடி அவமானப்பட்டீர்கள். அந்தப்பராக்கிரமம் எதுக்குதவும்? யாவர்க்கும் எந்தக்காரியத்துக்

கும் தெய்வபலமிருக்க வேண்டும். அது சிவபூசை யினுலும், தவத்தினுலுமேயன்றி வேறென்றால் வரமாட் டாது. ஆகலின் நீங்கள் உங்கள் எதிரிகளாகிய தேவர் களை வென்று அடக்க வேண்டுமாகில் இப்போதே சிவ பூசையும் தவமும் செய்யுங்கள்" என்று சொல்லக் கேட்டு, அம்மூவர்களும் மீண்டும் குருபாதத்தில் வணங்கி "சுவாமி! அப்படியானுல் சிவபூசையும், தவ மும் செய்யத்தக்க அதிஉத்தமத் தலத்தையும், அவை கள் செய்யும் விபரங்களையும் தேவரீர் இப்போதே அடியேங்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும். நாங்கள் உடனே ஆங்குச்சென்று அப்படியே செய்து தெய்வபலத்தைப் பெற்று எங்கள் சத்துருக்களை வென்று அடக்கு கிறோம்" என்று சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதற்குச் சுக்கிரபகவான் ஆலோசித்து "மைந்தர்களே! பூமியிலே தமிழ்நாட்டிலே, பினுகிநதிக்குத் தெற்கே, அரிகர சம்பந்த வியர்வை நதியாகிய கெடிலநதியின் வடகரையிலே, அதிகாபுரமென்னும் தலமொன்றிருக் கின்றது. அதுவே எல்லாத்தலங்களுக்கும் அதிகமான உத்தம தலம், நீங்கள் அத்தலத்தைச்சார்ந்து அதிலே சிவபூசையும் தவமும் செய்து சித்தியடையுங்கள். சிவ பூசைமாத்திரம் என்றைக்கும் தவரலாகாது, என்று உறுதிசொல்லி அவர்களுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்து, சிவ பூசையெழுந்தருளச் செய்து கொடுத்து, தவஞ்செய்யு முறைகளையும் உபதேசித்தனுப்பினுர்.

உடனேதாரகாட்சன் முதலிய மூவருமெழுந்து அதிகாபுரித்தலத்தை அடைந்து, கெடிலநதியிலே நீராடி, விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய சிவசின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, அத்தியந்தசிரத்தாபத்தியோடு சிவபூசைசெய்து பஞ்சேந்திரியமடக்கிப் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தம்பாகாரமாயிருந்துகொண்டு ஆயிரம் ஆண்டுகள் அகோர உக்கிர தவஞ்செய்தார்கள். அந்தத்தவாக்கினி மூன்று லோகத்தையும் தகித்தது. இந்திரன் இதையறிந்து அந்த மூவர்கள் செய்யும் தவத்தையும் அழித்துவரும்படியாக மேனகை, ரம்பை, திலோத்தமையென்னும் மூன்று தெய்வப்பெண்களையும் அனுப்ப அவர்கள் அம்மூன்றசுரர்களும் தவஞ்செய்யுமிடத்தை சார்ந்து தங்களாலான மட்டும் தவத்தையழிக்கும் உபாயங்களைச் செய்து பார்த்தும் முடியாமையால் திரும்பிப்போய்த் தேவராஜனிடத்திற் சொல்லிவிட்டு அகன்றார்கள்.

அப்பால் இந்திராதி தேவர்களெல்லாம் சத்தியலோகஞ் சென்று பிரமதேவனைக்கண்டு துதிசெய்து வணங்கிச் "சுவாமி! பூமியின்கண்ணே மூன்றசுரர்கள் முன்னாலே எங்களோடு போர்செய்து தோற்றுப் போனவர்கள் இப்போது அதி உக்கிரமாகப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தவஞ்செய்கிறார்கள். அந்தத் தவாக்கினி மூன்று லோகத்தையும் தகிக்கிறது. அந்

தத்தவ முடிவில் சிவபிரான் எழுந்தருளி வந்தால் அவர்களுக்கு என்னவரங் கொடுத்து விடுவாரோ அறிகிலோம் ஆதலால் அதற்கு முன்னமே தேவரீர் அவர்களிடத்தில் சென்று அவர்கள் கேட்டபடியே வரங்களைக் கொடுத்து விடாமல் ஏதேனும் உபாயவரத்தைக் கொடுத்து வரவேண்டும். இப்போது தேவரீர் போகாமற்போனால் அப்பால் எப்படி முடியுமோ தெரியாது" என்று சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

உடனே பிரமதேவர் அன்னவாகனத்திலேறிக் கொண்டு பூலோகத்தில் வந்து உக்கிர தவஞ்செய்யும் மூன்றசுரர்களுக்கும் தெரிசனம் தந்து " ஓ சுக்கிர மாணாக்கர்களே! நீங்கள் செய்யும் தவத்தினால் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். இனித்தவத்தை நிறுத்தி உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள்" என்று சொல்லக்கேட்டு அருந்தவ அசுரர்கள் மூவரும் பிரமதேவரைத் தோத்திரம் பண்ணிப் பணிந் தெழுந்து நின்று " சுவாமி! எங்களுக்கு நாங்கள் என்றும் சாகாமலிருக்கும் படியான வரத்தை தந்தருளவேண்டும், அதனோடு நாங்கள் நினைத்த இடமெங்கும் செல்லும்படியாக ஆகாச மார்க்கத்தில் பறக்கத்தக்க மூன்று கோட்டைகளும் இந்திரன் முதலிய எந்ததேவர்களும் எங்களைக் கண்டால் நடுநடுங்கும்படியான மகாபலபராக்கிரமமும் தரவேண்டும்" என்று வணங்கினார்கள்.

அதற்குபிரமதேவர் "ஓ, தானவவீரத் தபோதனர்களே! நீங்கள்கேட்டவரங்களில் முதலாவதாகிய நித்தியவரம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றதைக் கொடுத்தோம். அந்தநித்தியத்துவம் கொடுக்கவல்லவர் மிருத்துவை வென்றதினுல் மிருத்துஞ்சயன், என்றுபெயர் பெற்றிருக்கின்ற சிவபிரானொருவரேயன்றி வேறு யாவருளர். அப்பேர்ப்பட்ட வரத்தைக் கொடுக்கும்படி யென்னைக் கேட்டதுந் தகுதியல்ல" என்று சொல்லி விட்டுப் பிரமதேவர் மறைந்தருளினுர்.

உடனே பிரமதேவர் கொடுத்தருளிய வரத்தின் படியே நூறுயோசனை விஸ்தீரணமுள்ளதாய், சகல வளப்பங்களுநிறைந்ததாய், பொன்னினுலும், வெள்ளியினுலும், இரும்பினுலும்நிருமித்துவிசுவபிரம்மாவினுல் அனுப்பப்பட்ட மூன்று கோட்டைகளும் ஆகாயமார்க்கமாய்ப் பறந்து வந்து அவர்கட்கெதிரே நின்றன. அசுராதிபர் மூவரும் அவற்றைக்கண்டு அதியாச்சரியங்கொண்டு உள்ளே புகுந்து அங்குள்ள விசேஷங்களை யெல்லாம்பார்த்து, அதில் மக்கள் மாத்திரம் இல்லாதிருக்கின்றமை கண்டு பூர்வம் தேவர்கள் யுத்தத்திற் சிதறுண்டு பலஇடங்களிலும் சென்றிருந்த தங்கள் சேனைகளையெல்லாம் வரவழைத்துக் கொண்டு அவர்களோடு நல்ல சுப முகூர்த்தத்திலே கோட்டைகளில் கிரகப்பிரவேசம் செய்து, அக்கோட்டைகளுள் வாழ்பவர்களுக்கெல்லாம் சுக்கிரபகவானுல் சிவதீட்சையும் சிவ

பூசையும் செய்வித்து. எப்போதும் பூசையை விடாமற் பாதுகாத்துவரும்படி கட்டளையிட்டு, இந்திரன் முதலியோர் இறைஞ்சிப்போற்றவும், சங்கநிதி, பதும நிதி, காமதேனு முதலியவைகள் ஏவல் கேட்கவும், தங்களுக்கு ஒருவரும் நிகரின்றி எல்லா உலகங்களையும் தாங்களே தங்களாக்கினைக்குள் அடக்கி நெடுங்காலம் ஆண்டு வந்தார்கள்.

துஷ்டர்களுக்குப் பேரதிகாரம் வந்தால் சும்மா இருப்பாரோ? இம்மூவரும் என்ன பூசை தவம் செய்பவர்களாயிருந்தபோதிலும், இயற்கையாயுள்ள தங்கள் அசுரகுல விருத்தியினாலும், தங்கள் கோரிக்கையினாலும், தேவர்களை அடிமைப்படுத்திய தன்றியும், முனிவர்களையும் அவர்கள் செய்யத்தகாத குற்றேவல்கள் செய்யும்படி வருத்தி, கோட்டையோடு கிளம்பிப் பறந்துபோய்ப் பல உலகங்களை யெல்லாம் அழிக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

இப்படியாக இந்த முப்புராதியர் செய்துவருங் கொடுமைகளைச் சகிக்கக்கூடாதவர்களாய், இந்திராதி தேவர்களும், முனிவர்களும், சித்தர் வித்தியாதரர் முதலியோரும், திரண்டுபோய் வைகுண்டநகரையடைந்து ஸ்ரீமகா விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண்டு வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணி, முப்புராதிகளால் தாங்கள் படுகின்ற இம்சைகளை யெல்லாம் சொல்லி முறையிட்டார்கள்.

அதனைக்கேட்ட ஸ்ரீமன் நாராயண மூர்த்தியானவர் ஆலோசித்து இந்திரனை நோக்கி "அந்தத்திரிபுரவாசிகளை யடக்குவது நம்மால் முடிவதல்ல, கைலாசபதியைக் கொண்டே அடக்குவிக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அத்தியந்த பேர்களும் சிவபூசை தவராமல் செய்து வருகின்றமையால் சிவபிரான் அவர்களை நாசப்படுத்தச் சம்மதியார். ஆதலால் இப்போது நானேபோய் என்னுடைய மாயையினால் முப்புராதிகளை யெல்லாம் மயக்கி அவர்கள் அணிந்திருக்கும் விபூதி ருத்ராக்ஷ தாரணங்களாகிய, சிவசின்னங்களையும் அவர்கள் செய்துவரும் சிவபூசைகளையும் மாற்றுவித்து அப்பால் சிவபெருமானைக்கொண்டே அவர்களை நாசப்படுத்து விக்கிறேன்" என்று சொல்லி இந்திராதியர்களை யெல்லாந் தத்தம்மிடத்துக் கனுப்பிவிட்டு விஷ்ணு மூர்த்தி திரிபுரவாசிகளை வஞ்சிக்கும், சூழ்ச்சியை ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

ஏழாவது

திரிபுரதகனச் சருக்கம்

கபட நாடக சூத்திரியாகிய திருமால் திரிபுர வாசிகளாகிய அவுணர்களை யெல்லாம் அவர்கள் மேற்கொண்டிருக்கிற சிவசின்னங்களையும், சிவபூசையையும், விடுவித்து நிலைதவரியவர் களாக்கவேண்டி தனது மாயாவல்லபத்தினால் தான் ஓர் பௌத்தமதகுருவாகி, நாரத முனிவரை அதற்குத்தக்க மாணுக்கராகக்கூட அழைத்துக்கொண்டு திரிபுரங்களிற் பிரவேசித்து அப்புரவாசிகளுக் கெல்லாம் சில அற்புத மகத்துவங்களைக் காட்டி வஞ்சித்து, தனதுதுற் போதனையினாலே திரிபுரவாசிகளை யெல்லாம் நெரிதவரியவர் களாக்கினார் ஆனால் தலைவர்களாகிய தாரகட்சன், மகராட்சன், வித்துன்மாலியென்னும் வைராக்கிய சிவபக்தர்கள் மூவரை மாத்திரம் அப்படியாக்குதற்கு இயலவில்லை. "மூவர்களைப் பேதிப்பது முடியாதாய் விடினும் குற்றமில்லை, மூப்புரவாசிகளெல்லாம் சன்மார்க்க நெறிதவறித் துன்மார்க்கர்களானதே போதும்" என்றுகருதி உடனே விஷ்ணுமூர்த்தி இந்திராதிதேவர்களையுங் கூட்டிக்

கொண்டுபோய், ஸ்ரீ கைலாயத்தையடைந்து, அங்கே அட்சரசம்புவாய் முதற் காவலராக விளங்காநின்ற திருநந்திதேவரைக்கண்டு, துதிசெய்து வணங்கிச் "சுவாமி! அடியேங்களெல்லாம் திரிபுராதிகள் செய்யுங் கொடுமைக்காற்றாது அடைக்கலமாக ஈங்குவந்தடைந்தோம். இந்தச் செய்தியை சிவபிரானுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

எங்கள் பிரானாகிய திருநந்திதேவர் திருமாலாதியர்களை நோக்கி, "அன்பர்களே! நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்! திரிபுராதிகளுக்கு காலம் குறுகி விட்டது அதற்குத் தக்கபடியே இப்போது அவர்கள் சிவபூசையாதிகளையும் விட்டு, மகா கொடுமைகளைச்செய்து வருகின்றனர்; இவைகளை யெல்லாம் சுவாமிக்குத் தெரிவித்து வருகிறேன்; நீங்கள் இங்கேதானே யிருங்கள்" என்று, அவர்களை யெல்லாம் வாயிலின் புறத்தில் நிறுத்திவிட்டு போய் சிவபிரானைக் குறுகி வணங்கி நின்று திரிபுராதிகள் செய்யும் கொடுமைகளையும், அவை சகிக்க மாட்டாமல் திருமால் முதலியோர் வந்து வாயிலிற் காத்திருப்பதையும் விண்ணப்பம் செய்தார்.

அதுகேட்டுச் சிவபெருமான் "நல்லது நாம் திரிபுர தகனம் செய்வதற்கு வில்முதலாகியதும் ஆயத்தஞ்செய்துவரும்படித் தேவர்களுக்குக் கட்டளையிடுக"

என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் நந்திதேவர் சந்தோஷ மாய்ப் பணிந்து விடைபெற்று வந்து திருமால் முதலி யவர்களை நோக்கி, நீங்கள் போய் சீக்கிரத்தில் "சிவ பிரான் எழுந்தருளி வருவதற்குத் தக்க இரதமும், அவர் கைபற்றித் திரிபுராதிகள் மேல் பாணப் பிரயோ கம் செய்வதற்குத் தக்க வில்லும் சேகரித்து வாருங் கள்" என்று பணித்தமாத்திரத்தில் திருமால் முதலிய தேவர்களெல்லாம் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டு, திரு நந்தி தேவரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய் இரதம் அமைக்கும்படியாக ஆலோசித்தார்கள். எப்படி என்றால் "* அகண்டாகார சொரூபியாகிய சிவ பெரு மானுக்குநாம் † கண்டிதமாகிய ஓர் இரதம் அமைத்துக் கொண்டுபோதல் கூடாதேயாயினும் அவர் அணுவுக்கு அணுவாகவும் மகத்துக்கு மகத்தாகவும் இருப்பவராத லானும், இப்போது கண்டிதங்களாகத்திரியும் திரிபு ரங்களையடக்கவேண்டித் தாமும் கண்டிதராகவே யெழு ந்தருளி வருங்கருத்தால் நம்மை இரதங்கொண்டுவரச் சொல்லி யிருக்கின்றமையானும், ஒருவாறு அமைத் துக்கொண்டுபோவோம்" என்று தீர்மானித்து, சூரிய னையும், சந்திரனையும் சக்கரங்களாகவும் பூமியே அடிப் பீடமாகவும், சத்த மருத்துக்கள் படிகளாகவும், அஷ்ட குலவெற்பும் தூண்களாகவும், இமயவரை கொடிஞ்

---

* அகண்டாகாரம்—வரையறுக்கப்படாதபூரணவடிவம்

† கண்டிதம்—வரையறுக்கப்பட்ட சிறிது இடம்.

சியாகவும், அஸ்தகிரி, உதயகிரி கூம்பாகவும், நான்கு வேதங்களும் குதிரைகளாகவும், ஆறங்கம் புராண சாஸ்திராதிகள் மணிகளாகவும், பிரம்மா சாரதியாக வும், மகம்மேருகிரி வில்லாகவும், ஆதிசேடன் அந்த வில்லுக்கு நாணியாகவும், சரஸ்வதி வில்லிற்றூங்குமணி யாகவும், திருமால் அம்பாகவும் இப்படித் தேவாமி சங்களை யெல்லாந் திரட்டி இரதமும் வில்லம்புமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டு பிரம்மா விஷ்ணுமுதலிய இந்தி ராதி தேவர்களும் திருக்கைலாசத்தை அடைந்து திரு நந்தி தேவரைத் தரிசித்துப் போற்றி வணங்கி "சுவாமீ! தேவரீர் கட்டளைப்படியே சிவபிரானுக்கு இரதமும், வில்லும் கொண்டுவந்திருக்கின்றோம். இந்த செய்தியை ஸ்ரீ கைலாச பதிக்குத் தெரிவிக்கவேண் டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். திரு நந்திதேவர் அப்படியே சுவாமிக்குத் தெரிவிக்க, சுவாமி "அவர் களையெல்லாம் இங்கேவரவிடுக" என்று பணித்தருளி னார். திரு நந்திபிரான் வந்தோர் யாவரையும் சிவபி ரான் திருமுன்பு விடுக்க திருமால் முதலிய தேவர்கள் சிவ பெருமானைத் துதிசெய்து வணங்கி, "சுவாமீ! எங்கள் இடர்தீர்த்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த் திக்க, சுவாமி திருவருள் கூர்ந்து எழுந்திருந்து பிரம தேவர் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு திருவாயிலைக் கடந்து பானுகம்பன் ஆயிர வாயாலும் சங்கத்தொனி பண்ண வும், வாணாசுரன் இரண்டாயிரங் கைகளாலும் குட

முழா முழக்கவும், தும்புரு நாரதர் யாழ்மீட்டிக் கீதம் பாடவும் எழுந்தருளி வந்து மேரு வில்லைத் திருக்கரத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, தேவர்கள் தெய்வாமிசங்களால் அமைத்துக் கொண்டு வந்த இரதத்திலேறினர். உமா தேவியாரும் இந்திராணி முதலிய தேவ மாதர்கள் வாழ்த்தெடுப்ப, லட்சுமி, சரஸ்வதி இருவரும் இரு மருங்கினும் வணங்கிக் கைலாகு கொடுத்துவர எழுந்தருளிவந்து சிவபிரான் பக்கத்தில் அமர்ந்தருளினர். அநேக மாயிரம் சிவகணங்களும், பூதப்படைகளும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் புடைசூழ விநாயகக் கடவுளும், சுப்பிரமணியக் கடவுளும், வீரபத்திரக் கடவுளும், தேவேந்திரனும் தத்தம் வாகனங்களில் ஆரோகணித்துக் கொண்டு வந்து இருபுடையும் நெருங்கினர்கள். பிரமதேவர் இரதத்தை நடத்தினர்.

சர்வவாத்தியங்களும் முழங்க, சகலவிருதுகளுடனும் இப்படியாகச் சிவபிரான் எழுந்தருளிய இரதம் தென்றிசை நோக்கிச் சென்று திருவதிகாபுரியையடைந்தது. திரிபுரங்களும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கித் திருவதிகையின் தென் பாரிசத்திலிருந்தன.

சர்வ சக்தி உடைய சிவபெருமான் அந்த முப்புரங்களைக் கண்ணுற்று இப்புரவாசிகளாகிய அடிமையசுரர்களோ! நமக்கு ஓர் எதிரிகள், இவர்கள் மேல் நாம் படையெழுந்து போதல் தகுதியன்றே

என்று நினைந்தார் அப்போது தேவர்கள் "நாமெல்லாம் இப்படி உபபலமாக வராவிட்டால் சிவபெருமான் திரிபுராதிகளை எப்படி வெல்வார்" என்று தங்களுக்குள்ளே கொஞ்சமமதை யடைந்தார்கள், அந்தக்குறிப்பு சிவபிரானுணர்ந்து புன்னகை செய்து, தேவர்கள் கொணர்ந்த அந்த இரதத்தில் தாம் சற்று அழுந்தி உட்கார்ந்தார். உட்காரவே இரதம் அச்சுவேறு ஆணி வேறாகச் சிதைந்தது. இரதம் சிதைதலைக்கண்ட திருமால் உடனே தாம் ஓர் ரிஷபவாகனமாகி, சிவபிரானையும், உமாதேவியாரையும் தாங்கிக்கொண்டார். அது முதலாகவே ரிஷபம் சிவபிரானுக்கு அதிசிரேஷ்டமான வாகனமாயிற்று.

இதற்குப் பிரமாணம்—

கடகரியும் பரிமாவும் தேரும்உகந் தேறாதே
இடபமும்உகந் தேறியவா றெனக்கறிய இயம்பேடீ
தடமதில்கள் அவைமூன்றுந் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ. 15

திருவாசகம்—திருச்சாழல்.

சிவபிரான் தேவர்கள் மமதை யடங்கும்படியாகச் செய்த புன்னகையுடனே, சிவபூசை தவறாத் திரிபுரத்தலைவர்கள் மூவரும் உயிர்தப்பி யுய்ந்திடற்கோர் தன்னகையும், அப்பூசை தவறிய முப்புரவாசிகளெல்லாம் புரத்தோடு சாம்பலாகும்படிக்கோர் வெங்

நகையும் செய்தருளி, வீர அட்டகாசம் செய்தார், அத னல் திருவதிகையில் சிவபிரானுக்கு அன்றுமுதல் வீரட்டேசுரரெனப் பெயராயிற்று.

முப்புரத்தலைவர்கள் மூவரும், அவர்கள் இருந்த இடம் தவிர ஏனையோரிருந்த இடமெல்லாம் அப் போதே அவர்களோடு நீறுபட்டு வெந்தொழிந்தது.

சிவபிரான் முப்புரத்தலைவர்கள் மூவருள் இரு வரைத் துவார பாலகராகவும், ஒருவரைக் குடமுழா முழக்கவும், தமது அருகிலிருக்கும்படிக் கட்டளையிட் டருளி, தேவர்களுக்கெல்லாம் விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு, தாம் அந்தர்த்தானமாய் மறைந்தருளினர்.

மூவரும் அன்று வேவாதிருந்த இடத்துக்கு வேவாக் கொல்லை என்றும், திரிபுரத் தாரைச் சோதி த்த திருமால் தங்கிய இடத்துக்கு வேங்கடன்பேட்டை யென்றும், பாணமாகவந்த அவர் தங்கிய இடத்துக்கு சரநாராயணப் பெருமாள் கோயில் என்றும் இப்போ தும் பெயர் வழங்கிவருகின்றது.

சிவபிரான் காளியோடு நிர்த்தனம் பண்ணி ஒருநகை செய்த இடம் சிதம்பரம், புன்னகை, தண் நகை, வெந்நகையாகிய மூன்று நகைசெய்த இடம் திருவதிகை. ஆதலால் இது அதனினும் சிறந்த தலம் மென்பது யாவர்க்கும் தானே விளங்கும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

எட்டாவது

கருடலிங்கச் சருக்கம்

காசிப முனிவருடைய மனைவியருள்—வினதை கத்துரு என்னும் இருவரும் ஒருநாள் கடலாடச் சென்றவிடத்தில் கத்துரு வினதையை நோக்கி, வினதாய்! நீ விண்ணுலகஞ்சென்று வந்தையே; தேவேந்திரனுடைய உச்சைச்சிரம் என்னும் குதிரை சுத்த வெள்ளையோ? கருநிறங்கலந்ததோ? சொல் என்று கேட்க, வினதை சுத்த வெள்ளை யென்று வாஸ்தவத்தைச் சொன்னாள், கத்துரு அதனை மறுத்து "கருநிறங் கலந்தது" என்றாள். இப்படியாக ஒருவரோடொருவர் வாதுகூறி, தோற்றவள் வென்றவளுக்கு அடிமையாகிற தென்றும், அவ்வடிமை தேவலோகத்திலிருந்து அமிர்தங்கொணர்ந்து கொடுத்தால் நிவர்த்தி யென்றும், தங்களுக்குள்ளே சபதங்கூறிக்கொண்டு, கத்துருவானவள், வினதையை வஞ்சிக்கும்பொருட்டுத் தன்புத்திரனாகிய கார்க்கோடகனுடைய விஷத்தினால் அக்குதிரையின் ஓர்புறத்துக் கருமையுண்டாக்கி, அதனை வினதைக்குக் காட்டி வினதையை அடிமைகொண்டாள் பின்பு வினதையானவள் தன்புத்திரனாகிய கருடனால்

விண்ணுலகத்தினின்றும் அமிர்த கலசங் கொணர்ந்து கொடுக்கப்பெற்று, அதனைக் கத்துருவுக்குக் கொடுத்து தான் அடிமையினீங்கினுள்" என்பது பாரதத்துள் பிரசித்தியல்லவா? பரவைவேந்தனுகிய கருடனுச்கு தான் தனியே சென்று, தேவரையெல்லாம் வென்று, அமிர்த கலசங் கொணரும்படியான வல்லபம் எவ்வா றுண்டாயிற்றெனின்? அதிகாபுரி வீரட்டத்தை யடைந்து சிவபூசையும், தவமும் செய்யப்பெற்றதினுல் உண்டாயிற்றென்றறிக. எங்ஙனமெனில்? கருடனுன வன் தன்தாய் மாற்ருளுக்கு அடிமையானதையுணர்ந்து அவளை எவ்விதத்திலேனும் மீட்கவேண்டுமென்னும் வைராக்கியமுடையவனுய், பிதாவாகிய காசிபமுனி வரை யடைந்து அவருக்கு நிகழ்ந்தகாரியங்களையெல் லாம் எடுத்துரைத்து, "இனிநான் ஒன்றுள் அடிமை கண்டிருக்கப் பெறேன். இப்போதே தேவாமிர்தங் கொணர்ந்து கொடுத்து விட்டுத் தாயின் அடிமையைத் தவிர்க்கவேண்டும்; ஆதலால் எந்தத்தேவரும் என்னைக் கண்டால் நடுநடுங்கும்படியான அதிபலபராக்கிரமத்தை அடியேன் அடையும்படிக்கு அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று பணிந்தான்.

இப்படி அதிதீவரமுடையனுய்ப் பணிந்த கருடனை காசிபர் எடுத்தணைத்து "அப்பா கருடா! அவசரப் படாதே, காலமும், இடமும் அறிந்து முயன்ருல் எது

தான் கைகூடாது? அதிஉற்சாகத்தோடு நீ நம்மை வந்தடைந்த இக்காலமேநல்லகாலம், இடமோ! தென்றிசையில் பிநாகிநதிக்குத் தெற்கே கெடிலநதியின் வடகரையில் உள்ள அதிகாபுரியே சிறந்த இடம். நீ அங்கே சென்று சிவார்ச்சனையும், தவமும் செய்குவையாயின் எண்ணிய எண்ணியாங்கு அடைகுவை" என்று புத்திரனாகிய கருடனுக்கு காசிபமுனிவர் உணர்த்த வேண்டிய உண்மைகளை யெல்லாம் உணர்த்தியனுப்பினார். கருடன் பிதாவைப்பணிந்து விடைகொண்டு உடனே திருவதிகையைச்சார்ந்து சக்கரதீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி, அதற்கு வடபாரிசத்திலே மேற்கு நோக்கிய சந்நிதியாக ஓர் ஆலயமெடுப்பித்து, அதில் தன்பெயரால் ஒருசிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்வித்துப் பூசித்து அங்கேயே அரியதவமும் செய்தான்.

தவமுடிவிலே வீரட்டானேசுரர் பிரசன்னராயெழுந்தருளி வந்து, "அப்பா பரவைவேந்தே! நீயாது காரணமாகத் தவஞ் செய்கின்றாய்? உனக்கு வேண்டிய வரம்யாது? கேள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருள கருடன் சுவாமியைத் துதிசெய்து வணங்கி எழுந்துநின்று "சுவாமி! அடியேன் தேவலோகத்திற்சென்று அமிர்தங்கொணர்ந்து கொடுத்து என்தாயின் அடிமையைத் தீர்க்கும்படிக்கு எனக்கு அதிபல பராக்கிரமத்தை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொள்ள

சுவாமி அப்படியே அனுக்கிரகித்து மறைந்தருளினார். இதுவே கருடன் வலிமைபெற்றதற்குக் காரணம்.

கருடனாற் பூசிக்கப்பட்ட கருட லிங்கத்தைத் தரிசிக்கப்பெற்றோர் சர்ப்பாதிகளால் வரும் விடதோஷங்களெல்லாம் நீங்கி இகபர இன்பமடைகுவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

ஒன்பதாவது

பாண்டவ லிங்கச் சருக்கம்.

பாரத யுத்தத்திலே கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் துரோணாசாரியரை ஆயுத மெடுக்காதிருக்கச் செய்ய வேண்டு மென்னுங்கருத்தால் வீமனைக்கூப்பிட்டு "நீ போய் துரோணருக்கெதிரில் உமது புத்திரனாகிய அசுவத்தாமா இறந்தான்; என்று சொல்லிவா" என்று அனுப்ப வீமன் அப்படியே போய்ச்சொன்னான். துரோணாச்சாரியர் அவன் வார்த்தையை நம்பாமல் சத்திய விரதனாகிய தருமபுத்திரனை நோக்கி "வீமன் சொன்னவார்த்தை சரிதானோ" என்று கேட்டார்.

கிருஷ்ணனுடைய போதனைக்குட்பட்ட தருமபுத்திரன் சற்றுக் கலங்கி, அப்போது அசுவத்தாமா என்னும் பட்டத்து யானை இறந்துபோயிருந்ததை யுணர்ந்து, மாறுபாடாக "அசுவத்தாமா ஹதா குஞ்சரம்" என்றான். அதில் குஞ்சரம் என்னும் சொல் துரோணர் செவியிற் கேட்காதிருக்கும்படிக்கு உடனே கிருஷ்ணன் சங்கத் தொனி பண்ணினமையால் துரோணர் வேறொன்றுங் கருதாமல் "தன்புத்திரன் இறந்தது உண்மைதான்" என்று நிச்சயித்து துன்பசாகரத்தில் மூழ்கி, இனி நமக்குச்சண்டையென்ன என்று ஆயுதங்களையெறிந்து விட்டு, தவநிஷ்டை கூடியிருந்தார். அச்சமயத்திலே அதற்குமுன் அவர் கைவாளால் எறியுண்டு ஓடிப்போயிருந்த திஷ்டத்துய்மன் என்பவன் ஓடிவந்து அவரை அநியாயமாய்க் கொன்று போட்டான். அதனால் குருஹத்தியும், மாறுபாடாகப் பொய்சொன்ன தோஷமும் தருமபுத்திரனைச்சார்ந்தது.

பாரதயுத்தமெல்லா முடிந்து பாண்டவர் அஸ்தினபுரியையடைந்து தருமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய யத்தனிக்கையில் "ஓ தருமபுத்திரனே! குருஹத்தி தோஷமும் பொய் சொன்ன தோஷமும் உன்னைக்குறுகியிருக்க அதுகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளாமல் இப்போது பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளுதல் முறைமையன்று" என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு யாவ

ருங்கேட்கும்படிக்கு எழுந்தது. அதனைக்கேட்டோர் யாவரும் பிரமித்து நின்றார்கள். தருமபுத்திரன் திடுக்கிட்டு கலங்கி இதற்கு என்னசெய்யப்போகிறேன் என்று நடுநடுங்கி ஒன்றுந் தோன்றாமல் திகைத்து நின்றான்.

தருமன் இப்படித் திகைத்து நிற்கையில் வேத வியாசர் அவ்விடம் வந்தார். வியாசர் வருதலைக்கண்ட தருமபுத்திரன் திகைப்பு நீங்கி மன மகிழ்வோடு எதிர் கொண்டு அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களை யெல்லாம்செய்து ஆகாசவாணி யுரைத்த வாக்கியத்தை யும் அவருக்கு எடுத்துரைத்து "சுவாமீ இதற்குயான் என்னசெய்வேன்" என்று வருந்திநின்றான்.

வியாசர் "தருமபுத்திரா! நீ அஞ்சவேண்டாம் பிரமதேவர் முன்பு சிவசந்நிதியிற் பொய்யுரைத்து அதனால்வந்த பெருங்குற்றத்தையுந் தீர்த்துக்கொண்ட அதிகாபுரி க்ஷேத்திரமென்று ஓர் பெரிய தலமொன்றிருக்கின்றது. அது தென்றிசையில் தமிழ் நாட்டிலே பெண்ணை நதிக்குத்தெற்கே, கெடிலநதியின் வடகரையில் உள்ளது.

நீ அந்தத்தலத்தை யடைந்து கெடிலநதியிலும், சக்கரதீர்த்தத்திலும், விதிப்படி ஸ்நானம்பண்ணி, அந்தச்சக்கரதீர்த்தக் கரையில் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையுஞ் செய்வித்துப் பூசித்து உத்தமப் பிராமணர்களுக்கு

சோடச தானங்களும் வழங்கு. இப்படியாகச் சிலநாள் நடத்திவருவையாகில் இப்போது அசரீரி சொல்லிய இருவகைத்தோஷங்கள் மாத்திரமல்ல; இன்னும் எவ்வகை தோஷங்களிருந்த போதிலும் அவையெல்லாம் நீங்கிப்போம்" என்று சொன்னார்.

தருமபுத்திரன் வியாசர் கூறிய வார்த்தையை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டுஉடனே தவுமியமுனிவரோடும், தம்பிமாரோடும் வேண்டிய திரவியங்களையும் எடுப்பித்துக் கொண்டு சதுரங்க சேனைகளும் சூழப் புறப்பட்டுச்சென்று திருவதிகையை யடைந்து தவுமிய முனிவர் சங்கல்ப முதலிய கிரியைகளைச்செய்விக்க, நதியிலும், தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானம் பண்ணி, சிவதெரிசனாதிகளும் முறைமையிற் செய்துகொண்டு, சக்கரதீர்த்தக் கரையில் சிவலிங்கஸ்தாபனமும் செய்வித்து, சிவபூசையும், சோடச தானங்களும் செய்துவந்தான்.

தம்பிமார்களும் தங்கள் தங்கள் பெயரால் சிவலிங்கஸ்தாபனம் செய்து பூசித்து வந்தார்கள். தருமபுத்திரன்மாத்திரம் போஜனாதிகளை நீக்கி, ஜலபானமாத்திரஞ் செய்து கொண்டு அரியவிரதம் அநுஷ்டித்துவந்தான்.

இப்படியாக ஒரு மாதகாலம் நடந்தேறிவருகையில் ஒருநாள் "ஓ தருமபுத்திரனே! உன்னையடைந்த குருஹத்தி தோஷமும், பொய்மொழி கூறிய தோஷ

மும் நீங்கிப்போயிற்று. இனி நீ உன் நகரையடைந்து பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு உலகாளக்கடவை" என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு உண்டாயிற்று.

அதுகேட்டு யாவருங் களிகூர்ந்து, சிவபிரானை வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, அஸ்தினபுரியை யடைந்து தருமபுத்திரனுக்கு முடிசூட்டி அவன் அரசாட்சி செய்யத் தாங்களெல்லாம் களிகூர்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இந்தப் பாண்டு புத்திரர்கள் பூசித்த சிவலிங்கங்களை வழிபட்டோர் பகைவரை வென்று இஷ்டகாமியங்களை யடைவார்கள்.

அப்படியே கலிசித்தென்னும் சோழன் பாண்டவ லிங்கத்தைப் பணிந்தேத்திப் புத்திரப்பேறடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

பத்தாவது
தீர்த்தச் சருக்கம்.

மும்மூர்த்தியும் தாமேயாய், முத்தொழிலு நடாத்தும் சிவபெருமான் முப்புரதகனஞ் செய்தருளிய திருவதிகையில் சிறந்துள்ள தீர்த்தங்களும் மூன்றும். அவையாவன?

க-வது. திருக்கெடிலம். இது ஆலயத்துக்குத் தெற்கே உள்ளது. இதன் விசேடங்களெல்லாம், கெடில மகிமைச் சருக்கத்திற் கூறப்பட்டது.

உ-வது சக்கரதீர்த்தம். இது வீரட்டானேசுரர் சந்நிதிக் கெதிரே சற்று அக்கினி மூலையாயுள்ளது. இதில் திரிபுராந்தக மூர்த்திக்குச் சிரோதோபசாரம் செய்வித்தற் பொருட்டு சந்திரன் தனது அமிர்தத்தை நிரப்பினமையால் இது சந்திரதீர்த்தமென்றும், அமிர்த தீர்த்தமென்றும், சொல்லப்படும். அன்றியும், பிரமனும், கருடனும் இதில் ஸ்நானம்பண்ணி தங்கள் பெயர் இதற்கு இருக்கவேண்டுமென்று சிவபிரானைக் கேட்டுக் கொண்டமையால் இதற்கே பிரமதீர்த்தமென்றும், கருடதீர்த்தமென்றும் பெயராயிற்று. இதில் சிவபெரு

மான் வைசாக பூர்ணையில் தீர்த்தங் கொடுக்கும்போது ஸ்நானம் செய்தோர் இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மூவகை யின்பங்களையும் பெறுவர்.

௩-வது சூலகங்கை. இது வீரட்டானேசுரருக்கு ஈசானபாகத்திலுள்ள கூபம். இது திரிபுராந்தகராகிய சிவபெருமான் தமது திருக்கைச் சூலத்தினல் பூமியைக்கீண்டு உண்டாக்கி அதிலிருந்து அறுநூற்றறுபத்தாறுகோடி தீர்த்தங்களையும் வரவழைத்துக் கங்கைக்குக் காட்டி, கெங்கையையும், அவற்றோடு அதில் கலந்து அடங்கி அமர்ந்திருக்கச் செய்தது. இதன் ஜலத்தை வாங்கி சிறிது உட்கொண்டு, சிரசிலும் தெளித்துக் கொண்டால் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணிய பெரும் புண்ணியத்தைத் தரும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவதிகை மான்மியம்
முற்றுப்பெற்றது
திருநந்திதேவர் திருவடி வாழ்க.

மெய்கண்ட சாத்திரம்-௬.

மன்னதிகை வாழு மனவாசங்கடந்தான்
மின்னனைய வாழ்விலுறு மெய்கண்டான்-பன்மறைகள்
வண்மைசரு மாகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
வுண்மைவிளக் கஞ்செய்தா னுற்று.

திருவதிகை, மனவாசங்கடந்தார்.

முற்றிற்று.